

Júlia

Andie Brock

Interjú az ördöggel

Kim Lawrence

Dobd vissza csókkal!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Andrea Brock, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

A Júlia 785. eredeti címe: *From Exposé to Expecting*
(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Bakay Dóra

© *Kim Lawrence, 2005 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

A Júlia 786. eredeti címe: *The Carides Pregnancy*
(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• *Magyarra fordította:* Scheer Emília

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 785-86. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-765-1

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Andie Brock
Interjú az ördöggel

1. FEJEZET

A hatalmas virágcsokor nagy ívben szelte át a levegőt. Emma gondolkodás nélkül előreugrott, és kinyújtotta érte a kezét. Sikerült is elkapnia a díszes csokrot, de alábecsülte a súlyát. Magához kellett szorítania, hogy el ne essen vele. Csak ekkor csodálkozott rá, mit is csinált valójában, és hirtelen ostobának érezte magát.

Egy pillanatig csak zavartan állt, de aztán látta, hogy senki sem figyel rá. A *Raven Enterprises* központjának előcsarnokában akadtak izgalmasabb dolgok is. A lezárt területen túl, ahol ő állt, egy gyönyörű, fekete hajú nő vívott épp szócsatát a biztonsági őrökkel. Ő volt az, aki eldobta a csokrot, és most minden szem rá szegeződött. A jelek szerint nem engedték be.

– Hát nem látja, ki vagyok? – A nő hangja visszhangzott az előcsarnokban. – A nevem Vogue Monroe, és ha nem engednek be... – Dühös szemmel nézett az őrökre. Ha a tekintetével ölni tudna...

Vogue Monroe! Emma persze azonnal felismerte. Hollywoodi színésznő, és Leonardo Ravenino legújabb hódítása.

Kicsit közelebb lépett, hogy jobban lássa a jelenetet.

– Sajnálom, kisasszony. Még ha maga a királynő lenne is... időpont nélkül nem juthat be.

– Rendben, feladom. – Vogue védekezőn felemelte a kezét, és gondosan manikűrözött körmei inkább karmoknak tűntek. Hátravetette a fejét, sötét fürtjei csak úgy röpködtek. – Megmondhatja Leonardo Raveninónak, hogy egy önző, arrogáns személtáda! – A hatás kedvéért némi szünetet tartott. – Soha nem lesz igazi kapcsolata, mert önmagán kívül senkit sem tud szeretni.

Oscar-díjas alakítás volt, ezt Emmának el kellett ismernie. Mindenkinek a figyelmét felkeltette, csak a recepciós nézett feltűnően másfelé.

– A virágait pedig... – a nő átható tekintete most Emma döbrent arcára esett – feldughatja magának!

Te jó ég! Emma átszellemülten állt. Ha bulvárújságíró lenne, ez a sztori aranyat érne!

Csak hogy Emma Quinn nem egy pletykalapnak dolgozott. Komoly, feltörekvő újságíró volt. A *Paladin* című magazinnak írt, amelynek olvasói mind politikai, mind társadalmi téren jól tájékozottak voltak. Ma interjút kellett volna készítenie Leonardo Raveninóval a megújuló energiákról. A férfi azonban már több mint két órája várakoztatta.

Miss Monroe nem tudta, hogy még ha sikerülne is bejutnia a *Raven Enterprises*ba, volt szeretője már nincs ott.

Emma figyelte, ahogy a színésznő drámaian távozik. Odakint egy limuzin várakozott. Vogue Monroe beszállt, és a sötétített ablakok megvédték a kíváncsi szemek elől, miközben az autó lassan besorolt a forgalomba.

A műsornak vége.

Két óra várakozás után Emma viszont még mindig kitartott. Nem hagyhatta ki ezt a lehetőséget. Az, hogy sikerült interjút kicsikarnia Leonardo Raveninótól, újságírói pályafutása eddigi legnagyobb sikere volt. A titokzatos olasz üzletember ritkán beszélt a sajtóval – mi több, rendkívül gyanakvóan viselkedett az újságírókkal. Így amikor a főszerkesztő megbízta Emmát a feladattal, bizonyára nem csodálkozott volna, ha kudarcot vall. De ő valahogy mégis sikerrel járt, és most nem akarta elszúrni a lehetőséget.

Az interjúig igyekezett minél többet megtudni a jóképű milliárdosról, és a férfi tényleg lenyűgözte. Elképzelhetetlenül gazdag volt, és vonzódott a színésznőkhöz meg a modellekhez. Gyűlölte a pletykalapokat, és nagy hangsúlyt fektetett a magánélete védelmére.

A bulvársajtó előszeretettel használta rá a „titokzatos” jelzőt. Ha akart, nagyon kedves tudott lenni, de nem árult el magáról sok mindent.

A származása is kérdéseket vetett fel. Emma megtudta, hogy a férfié lehetett volna a Conte di Ravenino cím, amely a tizenhatodik század óta öröklődött a családban. Leonardo Ravenino

volt az első az öröklési sorban a kis olasz hercegségben, amelynek a nevét viselte. De ismeretlen okokból visszautasította a címet, amely így a testvérére szállt. Emma el sem tudta képzelni, miért tette.

Nathalie, az egyik recepciós most intett neki. Rámutatott a virágcsokorra, amelyet Emma még mindig a karjában tartott, és megkérdezte:

– Elvehetem?

– Ez is benne van a munkaköri leírásában? – Emma kérdően felvonta a szemöldökét. – Hogy gondoskodnia kell a főnöke exekről?

A fiatal nő felnevetett.

– Nos, mondjuk úgy, hogy amikor Signor Ravenino a városban van, nincsenek unalmas pillanataink.

Emma letette a virágokat a recepciós pultra.

– Nagyon sajnálom, hogy ilyen sokáig kell várnia.

– Nem a maga hibája. – Emma habozott. Talán kihasználhatná a várakozással töltött időt, hogy többet is megtudjon az interjúalanyáról. Persze csak azért, mert az alapos háttérkutatás rendkívül fontos. – Gyakran előfordul, hogy Signor Ravenino megvárakoztatja a riportereket?

Nathalie egy pillanatra elgondolkodott.

– Nem tölt sok időt a brit kirendeltségen. De amikor itt van, rendkívül elfoglalt.

– És jó főnök?

– Signor Raveninónál mindig mindenre készen kell állni.

– Mire gondol?

– Ó, például exkluzív tárlatvezetést kell szervezni a Történeti Múzeumba. Vagy keríteni egy sztárséfet, aki egy távoli skót szigeten felszolgálja a vacsorát. Egyszer Signor Ravenino egy kiállítás összes festményét megvásárolta, majd azt akarta, hogy tizenkét különböző helyre kerüljenek. Az egyik festmény ott lóg. – Nathalie egy hatalmas vászonra mutatott, amely elfoglalta a szemközti falat.

– Szóval ha Leonardo kér valamit, mindenki ugrik?

– Valami ilyesmi. De Mia, a személyi asszisztense az, akinek szembe kell néznie a főnöke bonyolult szerelmi életének következményeivel.

– Leonardo Ravenino ezek szerint rosszul bánik a nőkkel?

– Nem mondhatnám. – Nathalie a homlokát ráncolta. – De még egyetlen nőnek sem sikerült megtartania. Mindegyikük azt hiszi, meg tudja szelídíteni, és Leonardo feleségül veszi, de végül csalódnak. – A virágokra pillantott. – Miának már van gyors hírója a virágárushoz.

Emma követte a tekintetét. Az extra nagy csokorral a férfi valószínűleg a szeretőjét akarta kiengesztelni, de nyilvánvalóan nem járt sikerrel.

Emma kíváncsisága felébredt. Többet akart tudni.

– Gondolom, maga már sok mindent tud róla.

– Ó, igen. – Nathalie habozott, mert hirtelen gyanút fogott. – De egy újságíróval nem is beszélhetek ilyesmiről.

– Köztünk marad, ígérem. – Emma bátorítóan rámosolygott. – Az óceáni erőművekről írok cikket. Elég száraz téma, bár a vízről is szól, de biztos érti a lényegét...

Nathalie nevetett.

– Oké. – Gyorsan körülnézett, és lehalkította a hangját. – De nem tőlem tudod...

Emma úgy csinált, mintha becipzározná a száját.

– Nos... – Nathalie cinkosan előrehajolt. – Egy alkalommal...

További egy órába telt, mire Leonardo Ravenino végre megjelent. Emma már majdnem feladta a reményt, amikor egy elegáns fekete limuzin állt meg a bejárat előtt. Ezután egy nagyobb csoport lépett be az előcsarnokba. A felfordulás közepette Emma megpillantotta Leonardót. Magas volt, és sötét hajú. Fejét magasra emelve utasításokat adott a sleppjének, miközben zajosan átmentek az előcsarnokon.

Ő is felugrott, és csatlakozott a menethez. Sajnos hiába próbálta felhívni magára a figyelmet

azzal, hogy hadonászni kezdett a noteszával. A csoport a lift felé vette az irányt. A liftajtó most kinyílt, és a csoport beszállt.

Ne már! Valami azt súgta Emmának, hogy ez az egyetlen esélye. Ha most elengedi a férfit, akár el is felejtetheti az interjút.

Az ajtó még mindig résnyire nyitva volt, amikor a lány odatette a lábát. Az ajtó újra kinyílt, és az egész társulat szótlanul bámult rá.

– Helló! – Emma szégyenlősen köhintett. – A nevem Emma Quinn. A *Paladin*nek dolgozom.

– Kisasszony, vegye ki onnan a lábát! – Egy izmos férfi lépett elé, és elállta a kilátást.

– Ó, igen, persze... De nekem találkozóm van Signor Raveninóval. – Kotorászott a zsebében, és elővette a mobiltelefonját. Remegő ujjakkal keresgélt rajta. – Tessék. A találkozót e-mailben megerősítették. Már órák óta várok.

A fickó egyáltalán nem hatódott meg.

– Kérem, távozzon!

– Majd én elintézem, Harry.

Mély hang csendült fel, csipetnyi olasz akcentussal. Nem volt kétséges, ki beszél. Hirtelen Leonardo Ravenino lépett elé. Elegáns, méretre szabott öltönyt viselt, fehér inggel és tökéletesen megkötött nyakkendővel. Ahogy ott állt, legyőzhetetlennek, megingathatatlanak tűnt. Emma tudta, hogy a férfi jóképű, de ilyen erős kisugárzásra nem számított.

Leonardo fürkészően nézte őt, a tekintete szinte baljóslatú volt. A kísérete még mindig csendben várakozott a liftben. Rövid, elutasító kézmozdulattal az értésükre adta, hogy menjenek fel nélküle, ő pedig kilépett a liftből Emma mellé.

– Miss Quinn, ugye? – Még jobban összeráncolta a szemöldökét, mintha azon gondolkodna, honnan ismeri őt.

– Igen. – Emma nyelt egyet. – Találkozót beszélünk meg egy interjúra. Hogy arról a beruházásról beszéljünk, amelyre a *Raven Enterprises* a megújuló energiaforrások fejlesztésének érdekében készül – próbálta felfrissíteni a férfi emlékezetét. – Három órában állapodtunk meg.

– Ha ez így van, akkor elnézését kérem.

– Minden rendben. – Úgy tűnik, a férfi teljesen megfélemedezett róla. A titkárnője vagy a személyi asszisztense nem emlékeztette a találkozóra? De most már itt van, és csak ez számít. – Most is beszélhetünk.

– *Mi dispiace...* Sajnálom, biztos nem értett meg. Nem lesz semmilyen beszélgetés.

– Ne! – Emma pánikba esve megragadta a férfi karját. – Úgy értem, megegyeztünk...

– Nos, meggondoltam magam. Remélem, nem kerül bajba emiatt.

– D igen! Meg kell csinálnom ezt az interjút. Megígérte! – Ez kissé gyerekesen hangzott, de Emma nem bánta. Kétségbe volt esve.

– Sajnos a napirendem nem teszi lehetővé.

Nem, ezt nem engedhetem! Emma megpróbálta lenyelni a dühét.

– Nem tartana sokáig – könyörgött. – Csak egy óra, vagy inkább kevesebb.

– Sajnálom.

– Akkor valamikor ma este?

– Most, ha megbocsát...

– Signor Ravenino! – Emma próbált megnyugodni. – Tudom, hogy ön elfoglalt ember, de tény, hogy ígért nekem egy interjút. Három órája várok magára, és őszintén szólva úgy gondolom, illene teljesítenie az ígéretét.

A férfi alaposan szemügyre vette, miközben keresztbe fonta a karját a mellén. Apró mosoly játszott a szája sarkában, és úgy nézett ki, mint egy macska, amelyik egy egérrel játszik.

– Szóval ön szerint...

– Igen. – Emma elpirult. – Azt hiszem, legalább egy órával tartozik nekem az értékes idejéből.

Ravenino a drága karórájára pillantott. *Talán még nincs minden veszve!*

– Rendben. Találkozunk ma este a klubomban.

Emmát teljesen váratlanul érte a dolog.

– Szóval mégis megcsináljuk az interjút?

– Sì, megcsináljuk. – A férfi oldalra döntötte a fejét, mintha egy gyengeelméjűhöz beszélne. –

Bene. Akkor este tizenegykor találkozunk.

Este tizenegykor?

– Nem késő az egy kicsit?

Leonardo csak egy vállrándítással válaszolt.

– Jó. Akkor tizenegykor. Köszönöm szépen.

Most miért köszönöm meg neki? Végül is ő a hibás ezért a zűrzavarért.

Emma utálta az ilyen hatalmi játszmákat.

– Tudja, hogyan jut oda?

– Igen. – A lány bólintott. Persze hogy tudta. A Hobo London egyik legmenőbb klubja volt.

– Akkor ott találkozunk. És ne késsen!

Micsoda szemtelenség! Emma valami csípős választ akart adni, de a férfi már sarkon fordult, és hallótávolságon kívül járt.

Emma szeme dühösen, de lelkesen csillogott. Leonardo Ravenino majdnem kihúzta a lába alól a talajt.

2. FEJEZET

Emma körülnézett. Kívülállónak érezte magát az exkluzív éjszakai klubban. Egy szeparéba kísérték, amely a táncparkett felett kapott helyet. Lent az emberek úgy mozogtak a dübörgő basszusra, mintha transzban lennének.

A boksztban kárpitozott vörös fotelek fogadták, egy alacsony asztal, félhomályos világítás és gondosan kiválasztott műalkotások a sötét falakon. Köztük egy másik festmény a Nathalie által említett kiállításról?

Egy pincér hozott neki egy pohár ásványvizet. Emma belekortyolt. Egy órával korábban érkezett. Ezúttal nem akart semmit sem a véletlenre bízni. Arra számított, hogy ismét el kell magyaráznia, ki is ő, de a libériás portások beengedték.

Felállt és a korláthoz sétált, amely elválasztotta a klub többi részétől. Úgy tűnt, hogy az emberek jól szórakoznak.

Emmának nem volt ideje ilyesmire. Londoni életét a tanulás, az álláskeresés és a munka uralta. Valójában ez volt az első alkalom, hogy belépett egy klubba. De Leonardo Raveninónak ezt nem kell tudnia.

– *Buonasera!*

Megint az a mély, bársonyos hang! Emma megpördült, és ott állt előtte Leonardo. Olasz szokás szerint a férfi a lány mindkét arcát megcsókolta üdvözlésképpen.

– Remélem, nem kellett túl sokáig várnia.

– Nem, egyáltalán nem. Nézttem, ahogy a közönség táncol.

– Á, igen. – A férfi megállt mellette. – Lenyűgöző, nem igaz?

Emma lopva, oldalról nézett rá.

– Igaz, hogy egy fogadáson nyerte ezt az éjszakai klubot? – A kérdés csak úgy kicsúszott a száján.

A férfi ránézett, és egy pillanatig habozott, mielőtt válaszolt volna.

– Látom, az interjú már el is kezdődött, Miss Quinn.

Emma leszidta magát. Elegánsabban is kezdhette volna!

– Észrevettem, hogy ez a klub más, mint a többi. Tervez-e a jövőben több befektetést a szórakoztatóiparban?

Leonardo arcáról leolvasható volt, hogy átlát rajta.

– Nem. És hogy tisztázzuk, a Hobo adósságrendezésként került a birtokomba. Nem szabad mindent elhinni, amit a bulvárlapokban olvas az ember. De talán ülünk le.

A lány megkönnyebbülten felsóhajtott. Közben a pincér egy üveg pezsgőt hozott nekik, a férfi pedig odatartott neki egy teli poharat.

– Ó, nem, köszönöm. Maradok az ásványvíznél.

– Arra gondoltam, ünnepelhetnénk egy kicsit.

– Milyen alkalomból?

– Sikeres napom volt. – A férfi elmosolyodott, és megvonta a vállát.

Emma a táskájáért nyúlt, és elővett egy jegyzetömböt meg egy tollat. Pillanatnyi habozás után elővette a mobiltelefonját is.

– Nem bánja, ha felveszem a beszélgetésünket?

– Csak tessék. – Leonardo hátradólt. Nyugodtnak tűnt, Emma azonban éberem figyelte. Nem hibázhatott. Elindította a felvétel appot, és az asztalra tette a mobiltelefont.

– A *Raven Enterprises* tehát most már a megújuló energiákkal is foglalkozik. Ez a téma mindig is különösen foglalkoztatta önt?

– A Föld jövője mindannyiunkat érint. – A férfi válasza gyorsan és magabiztosan érkezett.

– Természetesen. – Emma jegyzetelni kezdett. – A *Raven Enterprises* azonban teljesen új megközelítést alkalmaz. A már működő vállalatok helyett induló vállalkozásokba fektet be. Miért?

- Szeretnék ott lenni az elejétől fogva. Így könnyebb kézben tartani a dolgokat.
- Ön szerint mely energiaforrásokban rejlik a legnagyobb lehetőség?
- A fotoszintézis révén történő energiatermelés nagyon ígéretes. – Leonardo szünetet tartott.
- Mondja csak, Miss Quinn, mindig ilyen szemérmesen öltözködik?
A lány felnézett, és a férfi lángoló tekintete szinte megbabonázta.

Igaz, a ruhája nem illett a környezethez. Sötétkék szoknyát, blézert, krémszínű blúzt és sötét cipőt viselt. Rövid ideig fontolgatta, hogy koktélruhát vesz fel, de nem tehetette. Nem volt semmije, ami illett volna egy ilyen klubba.

- Ez a munkaruhám, Signor Ravenino. És kérem, hívjon Emmának.
- Csak ha Leónak hív. Szóval, Emma... Soha nem szokta összekötni a kellemest a hasznossal?
A lány a homlokát ráncolta.

– Élvezem a munkámat, ha erre gondol.

A *Paladin*nek dolgozni igazi álommunka is. Elégedettséggel töltötte el, hogy idáig jutott.

– Nem, nem így értettem. – Leo megint töltött neki a pezsgőből. – Azon tünődöm, a jólneveltség felszíne alatt nem rejtőzik-e egy bulizós lány, aki csak arra vár, hogy kiszabaduljon...

– Nem, természetesen nem. – Emma a jegyzetömbjére nézett. – Ki tudná fejteni röviden a fotoszintézis révén történő energiatermelés lényegét?

– Szeret táncolni, Emma?

– Nem! – A lány megdöbbsent. – Nem tudok táncolni.

– Dehogynem tud. Mindenki tud táncolni. Csak lazítson, a többit majd a zene elintézi. – Azzal a férfi felállt, és kinyújtotta felé a kezét.

Emma rémülten nézett rá. Táncolni? Most? Itt? Ugye nem gondolta komolyan?

Mégis tétován felemelte a kezét.

– Nem hiszem, hogy...

A zenéből itt fent csak tompa dübörgés hallatszott, mintha a szívverése lenne. A férfi olyan közel volt hozzá, hogy a lehelete csiklandozta a bőrét, hogy érezte a melegét. Milyen jó illata van!

Leo közelebb húzta magához. Emmának nem volt más választása, így tétován a férfi vállára tette a kezét.

– Hol tartottunk? A *Raven Enterprises* kiterjeszti a portfólióját más potenciális energiaforrásokra is?

Valahogy sikerült a kérdést elfogadhatóan megfogalmaznia.

– Mindig nyitott vagyok az új ötletekre. – Leo a zene ütemére ringatózott. – Szem előtt kell tartani a tudományt, és el kell döntenie, mi az ígéretes. Mint amikor lovakra fogad az ember.

– Játékosként jellemezné magát?

– Szeretem az izgalmat. És elégedettség tölt el, amikor igazam van.

– És mi van, ha téved?

– Akkor jöhet a következő projekt, Emma. Az élet túl rövid ahhoz, hogy a kudarcokon rágódjunk.

– Levette a kezét a lány válláról. – Még egy kis pezsgőt?

– Nem, köszönöm. Most szeretnék leülni.

– Természetesen.

Emma levette a blézerét, és összehajtogatva maga mellé tette. Megköszörülte a torkát, felkapta a jegyzetömbjét és a tollát.

Leo tekintete a fiatal újságírón pihent. Érdekes lány volt. Még a tánc sem lazította el. Ennek ellenére volt benne valami érzéki.

Egyáltalán nem tűnt beképzeltnek, mintha nem is lenne tudatában a természetes szépségének. És okos is volt.

Leo egyáltalán nem gondolt az interjúra. Eredetileg is csak azért egyezett bele, mert néhány igazgatósági tag már régóta nyaggatta. Úgy tűnik, botrányos magánélete nem szolgálta a befektetők megnyugtatóását.

Legszívesebben azt mondta volna nekik, hogy semmi közük hozzá. De ha pénzről volt szó, a vezetőség nem ismert tréfát. Így amikor egy különösen fárasztó ülés után elolvasta a *Paladint*ől

kapott e-mailt, beleegyezett az interjúba.

És meg kell adni, ez az Emma Quinn jól végezte a feladatát.

– Ön aggódik a bolygónkért, mégis körbepölyögi a világot a magánrepülőgéppel. Nincs lelkiismeretfurdalása?

A lány abbahagyta az írást, de nem nézett rá.

– Az üzleti világban az utazás szükséges rossz – felelte Leo. – A magánrepülőgép rengeteg időt takarít meg nekem.

– És a luxusjachtok meg a sportautók?

A férfi elvigyorodott. *Rendben, kezdődik a tánc!*

– Igaz, hogy a gyors autók a gyengéim. Nem vagyok angyal. Most csalódott bennem, Emma?

– Nem. – A válasz túl gyorsan jött. – Semmi olyat nem mondott, amit ne tudtam volna már korábban is.

– Látom, nem szabad alábecsülnöm magát, Emma.

– Gyakran megesik, hogy alábecsüli a nőket?

– Nem, épp ellenkezőleg. Imádom őket.

– Úgy tűnik, ez kölcsönös.

Leo csak megvonta a vállát.

– Habár... Vogue Monroe biztosan másképp látná. Tanúja voltam a kirohanásának.

Á, szóval innen fúj a szél! Leo előrébb hajolt.

– Sajnálatos incidens volt. Minden nő, akivel járok, ismeri az elveimet. Tudják, mire vállalkoznak. Magának viszont a *Raven Enterprises*-ről kellene írnia, nem pedig az én erkölcsömömről.

– Természetesen így lesz. – Emma félretette a jegyzetömbjét és a ceruzáját.

– Örülök, hogy egyetértünk. Szeretném elkerülni a félreértéseket a cikke tartalmával kapcsolatban.

– Nincs semmiféle félreértés.

– *Bene.* – A férfi udvarias mosolyt öltött magára. – Akkor végeztünk?

– Igen, köszönöm. – A lány felvette a blézerét.

– Hogy jut haza?

– Metróval.

– Az túl veszélyes ilyenkor. A sofőröm hazaviszi.

– Erre semmi szükség!

– Ragaszkodom hozzá. London csodálatos éjszaka. Együtt megyünk.

3. FEJEZET

Leo a lányra pillantott, miközben a Temze mentén haladtak. Nem ismerte ezt a környéket.

Többnyire a belvárosban, a West Enden vagy az előkelő negyedekben járt. Nem volt háza Londonban. Amikor a városban tartózkodott, a szállodát részesítette előnyben.

Miután összeveszett a családjával, teljesen új életet kellett kezdenie. Az volt az ambiciózus célja, hogy a lehető legrövidebb időn belül milliókat érő üzleti birodalmat hozzon létre. Sikerrel járt. A *Raven Enterprises* mindössze három év alatt felvirágzott, Leonardo Ravenino pedig a világ egyik legbefolyásosabb vállalkozója lett.

Híres volt arról, hogy mindent, amihez hozzáért, arannyá változtatott, de egyesek vakmerő szerencsejátékosnak tartották. Ez abból fakadt, hogy előszeretettel fektetett be olyan kis induló vállalkozásokba, amelyeket más pénzügyi szereplők nem vettek komolyan. Leonardo a kemény munkának és az alapos kutatásnak tulajdonította a sikerét, de azért el kellett ismernie, hogy egy kis szerencse is közrejátszott.

– Mondja csak, Emma, Londonban született?

– Nem, de már nyolc éve itt élek.

– Honnan származik?

– Ööö... Délnyugat-Angliából. – Emma szándékosan homályosan fogalmazott, ami kíváncsivá tette a férfit.

– Mindig is újságíró akart lenni?

– Szeretek írni, de különösen a kutatást élvezem.

– Akkor a *Paladin* állásajánlata bizonyára örömmel töltötte el.

– Igen. Be kell vallanom, hogy ez volt az első interjú, amit egyedül készítettem. Eddig mindig egy tapasztalt szerkesztővel dolgoztam együtt.

– Ezért akart annyira interjút készíteni velem?

– Igen. Inkább meghaltam volna, mint hogy be kelljen ismernem a főnökömnek: kudarcot vallottam.

– Akkor bocsánatot kérek, hogy megnehezítettem a dolgát.

Megálltak egy piros lámpánál. Tiszta, meleg éjszaka volt. A sarkon álldogált egy kisebb csoport az egyik gyorsétterem előtt.

– Nem éhes?

– Nem! – A lány ismét védekező álláspontra helyezkedett.

– De biztos vagyok benne, hogy nem bánja, ha megyek és hozok valamit enni.

Megállította a sofórt, kiszállt, a büféhez sétált, és kötelességtudóan beállt a sorba. Amikor körülnézett, látta, hogy Emma a tükörben nézegeti magát. Szóval mégiscsak hiú egy kicsit!

A gondolat tetszett neki. Hirtelen úgy döntött, hogy Emma Quinn lesz a legújabb hódítása. Ha az egész éjszakát rá kell áldoznia, akkor is gondoskodik róla, hogy ez a rózsabimbó kivirágozzon.

Emma megdöbbsent. Hajnali kettőkor a Temze partján ült egy padon, és gyorskaját evett egy vonzó olasz milliárdossal. Nem is tudta, hogyan történhetett.

Leonardo olyan kedvesen nyújtotta át neki a kis hungarocelldobozt, hogy udvariatlanság lett volna nem elfogadni. A dobozban sült kebab volt. Az első falat után Emma minden aggálya feledésbe merült, annyira jólesett neki az étel.

Kellemes hangulatban ettek és beszélgettek. Jó volt nézni a sötét folyót az utcai lámpák lágy fényében. Ki gondolta volna, hogy egy ilyen egyszerű dolog közelebb hozza őket egymáshoz?

Úgy tűnt, a férfi őszintén érdeklődik iránta. Kérdéseket tett fel a munkájáról, és anekdotákat mesélt a saját életéből. Leonardo jó társalgó volt. Megneveztette a lányt, és ő úgy érezte, elektromossággal töltődött fel. Mintha szikrák pattogtak volna köztük, amikor csak megérintették

egymást.

Eltelt egy óra, de nem tudtak elszakadni egymástól. Emma hátrahajította a fejét, és követte a férfi tekintetét.

– Tiszta az ég. Szeretem nézni a csillagokat. Gyerekkoromban még a csillagképeket is ismertem.
– Akkor lássuk, mit tud, Emma. – A férfi a feje fölé mutatott. – Mit lát ott fent?

– Sajnos túl sok a mesterséges fény...

– Nincs kifogás!

– Oké! – Emma nevetett. – Nos, közvetlenül felettünk van a Nagy Medve, az Ursa Maior. Azon túl található a Corona Borealis, az Északi Korona.

– Mondták már, milyen kecses nyaka van?

– N... nem. – Emma lélegzete elakadt, a szíve hevesen vert.

– Szeretnék megcsókolni.

Leo már olyan közel volt hozzá, hogy a lány érezte a leheletét a bőrén.

Egy pillanatig a férfi nem mozdult, de aztán izzó ajkával végigsimogatta a nyakát. Emma lehunyta a szemét. Megborzongott, amikor Leo haja az arcát súrolta.

Lassan felé fordította a fejét, és mélyen a szemébe nézett. Remegett a vágytól.

Amikor az ajkuk végre találkozott, a vágy hullámai végigsöpörtek rajta. Minden porcikájával őt akarta.

Szóval ilyen egy igazi csók...

Egy pillanatra elmerült ezekben az érzésekben, amelyek olyan elsöprőek, olyan hihetetlenül szépek voltak!

Lélegzet-visszafojtva elengedték egymást. A férfi átölelte, és egy darabig csendben maradtak. Leo gyengéden simogatta a haját, és egy pillanatra úgy tűnt, mintha mondani akarna valamit. De aztán lehajította a fejét, és újra megcsókolta, szenvedélyesen és követelőzően.

Emma most már felkészült rá, és örömmel fogadta az érzelmek örvényét. Érezte a férfi testének melegét, izmainak keménységét.

Leo felhúzta a lányt, és állva folytatták a csókot. Olyan közel szorította magához, hogy a lány megérezte testének minden reakcióját, különösen a gerjedelmét, amely jól kivehető dudorként jelentkezett a nadrágján. Emma most már többet akart. A keze remegett, ahogy átölelte a férfit, és belekapaszkodott.

– Emma? – A neve Leo ajkán édes ígéretként hangzott. – A szállodám nincs messze innen...

A lány nyelt egyet. Rájött, mit akar mondani Leo, de ez már túl sok volt neki. Elszakadt a férfitől, és hátrált egy lépést. Kényszerítette magát, hogy figyelmét újra a környezetére összpontosítsa: a kovácsoltvas lámpákra és a nyugodtan hömpölygő Temzére.

Leo Raveninóval kapcsolatba kerülni kockázatos dolog. A férfi nagy playboy hírében állt. A Vogue Monroe-féle közjáték kiváló példa volt arra, mi történik azokkal a nőkkel, akik megbíznak benne. A Nathalie által elmondott történetek is megerősítették a gyanúját. Szerelmi ügyekben Leo Ravenino maga az ördög!

Azonnal vissza kellett volna utasítania. Egész este erotikus feszültség volt köztük a levegőben, de Emma eleinte figyelmen kívül hagyta.

Leo várta a lány válaszát. Úriember módjára meghagyta neki a választást, hogyan érjen véget ez az éjszaka.

Emma azonban már döntött. Nyelt egyet, majd elmosolyodott.

– Akkor mire várunk?

A férfi jól hallhatóan kifújta a visszatartott levegőt, és megfogta a lány kezét. Olyan szorosan tartotta, mintha soha többé nem akarná elengedni. Emberfeletti akarateréjébe került, hogy megfékezze a vágyait.

Csak tíz percre voltak a szállodától. Ennyit még éppen el tudott viselni. Minden érzékszervével Emmát akarta. Már régóta nem érzett így.

Amikor odaértek a szállodához, sietve átmentek az előcsarnokon. A lift lent várta őket. A rövid utat szenvedélyes csókolózással töltötték, és amikor a legfelső emeleten kinyílt az ajtó, még mindig

nem tudták elengedni egymást.

Ölelkezve botorkáltak a hálószoba felé, és közben nevettek saját türelmetlenségükön.

Félig levetkőzve landoltak az ágyon. Leo egy pillanatra Emmára nézett. Olyan gyönyörű volt! Miért nem vette azonnal észre? Azok a nagy szemek, az érzéki ajkak, a vállig érő barna haj...

A blézerét már levette, és most épp a blúzáát gombolta ki. Olyan melltartót viselt, amely kiemelte az idomait. Leo kikapcsolta hátul, aztán lefejtette a melltartót és a blúzát a lány válláról.

Rövid időre felállt, hogy sietve levetkőzzön. Amikor visszatért, Emma már meztelen volt. Az ágyon hevert, karját a feje fölé emelte, hosszú lábát kissé behajlította.

Leo még soha nem látott semmit, ami ennyire kívánatos lett volna.

Emma ránézett, és megpróbálta örökre az eszébe vésni ezt a pillanatot. Tudta, hogy a következő percek örökre megváltoztatják.

Ujjait a férfi hajába temette, és magához húzta, hogy megcsókolhassa. Leo ráfeküdt, és ő érezte az erekcióját.

– *Così bella*. Olyan gyönyörű vagy! – nyögte Leo, miközben lassan beléhatolt. Rövid fájdalom futott végig a lány testén, amit lüktető gyönyör követett.

Leo egy pillanatra megállt. Talán túlzásba vitte a sietséget? De a lány most szorosán átkarolta a lábával a derekát, miközben nyögdecselve vonaglott alatta.

Leo most már nem tudta visszafogni magát.

4. FEJEZET

Még alvás közben, zilált hajjal is gyönyörű volt. Leo Emmára nézett, és büntudat fogta el.

Visszagondolt a tegnap estére. Kit akar valójában becsapni? Hiba volt lefeküdni vele.

A lány nem mondta el neki, hogy még szűz, és ő elvett tőle valamit, amit soha nem adhat vissza.

Észrevette, hogy Emma lassan ébredszik, és undorodott magától. Ez a nő sokkal többet érdemel: egy olyan férfit, aki a tenyerén hordozza.

Óvatosan felállt, felöltözött, és csendben átment a lakosztály nappalijába. Még egyszer utoljára körülnézett.

Eltűnik Emma életéből, mielőtt még több bajt okozna. Tartozik neki ennyivel.

– Ezt egy futár hozta neked. – A főnöke szinte eltűnt a hatalmas virágcsokor mögött. – Valakire nyilvánvalóan nagy hatással voltál.

Don pontosan tudta, hogy ki, és Emma elpirult. Elvette a csokrot a főszerkesztőtől, és a zsúfolt íróasztalára tette.

A kollégája felnevetett.

– Rajtad múlik, hogyan szerzed meg az információkat. A lényeg, hogy később remek cikket kapjak tőled. – Cinkosan a lányra kacsintott, aki ettől még jobban zavarba jött. – Meg tudod csinálni ma estére?

Emma megköszöri a torkát.

– Igen, persze.

Tekintete ismét a virágokra esett. Furcsán ismerősnek tűntek neki. Aztán eszébe jutott Vogue Monroe. Leo ugyanilyen virágot küldött neki!

A romantikus gesztus hirtelen halálos sértésnek tűnt. Hát ilyen keveset jelentett neki a tegnap este? Ennyire közömbös lenne iránta?

Emmának émelygett a gyomra. Ennek ellenére belenyúlt a csokorba, és megkereste a kártyát. Remélte, hogy kap Leótól egy üzenetet, amely bebizonyítja, hogy ő több volt neki, mint egy újabb strigula az ágykeretén.

De nem talált semmit. Visszaemlékezett Nathalie szavaira: *Miának már gyors hírója van a virágáruhoz.* Csak egy gombnyomás, és a dolog el van intézve...

Számítania kellett volna rá már akkor, amikor egyedül ébredt Leo szállodai lakosztályában. Az, hogy a férfi egyszerűen elment anélkül, hogy elbúcsúzott volna tőle, rettenetesen fáj neki. De Emmának nem voltak illúziói. Ő sem volt az a típus, aki a reggelizőasztalnál kézen fogva beszélget a szerelmével.

Szörnyű üresség kerítette hatalmába, amikor hazament. Kényszerítette magát, hogy végezze a szokásos napi rutinját. Lezuhanyzott, átöltözött, és reggel metróval ment dolgozni. Köszönt a kollégáinak, aztán leült az asztalához, és munkához látott.

Átfutotta a jegyzeteket, amelyeket az interjú alatt készített, de nem játszotta le a felvételt a mobiltelefonján. Nem bírta volna elviselni a férfi hangját. Túl intim dolog lett volna. Ha úgy akarja átvészelni a mai napot, hogy nem omlik össze, mint egy rakás szerencsétlenség, ki kell zárnia mindazt, ami tegnap történt. Makacsul tennie kell a dolgát, és meg kell írnia a cikket.

Eddig jól ment: már megvan ötszáz szó. Röviden átfutotta, amit eddig írt. Informatív, pártatlan, amilyennek lennie kell. Csakhogy azok az átkozott virágok kikököntették! A tegnap esti emlékek visszatértek, és már nem tudta folytatni az írást.

Nem volt büntudata. Miért kellene megbánnia egy csodálatos élményt? De elveszettnek érezte magát, mintha már nem is ismerné önmagát. Tegnap még abszurdnak tűnt a gondolat, hogy együtt töltsön egy éjszakát egy olyan férfival, mint Leonardo Ravenino. Mégis megtörtént. Szabad akaratából, önként és gátlástalanul átadta magát neki, bedőlt Leo csábító trükkjének. A virágcsokor

úgy feküdt az asztalán, mint egy néma szemrehányás.

Kezébe vette az illatos csokrot. Hová tegye? A papírkosár túl kicsi volt, ezért az asztal alá tette. A cikk fontosabb volt.

De sajnos nem tudott koncentrálni. Nem a sikeres üzletemberre gondolt, hanem Leóra, a szeretőjére. Minden egyszerre kavargott a fejében: a bulvárlapok történetei, Nathalie anekdotái, Vogue Monroe dühtől eltorzult arca...

Minek is nevezte Leót? *Önző, arrogáns személtáda.* És ő egy ilyen gazembernek adta oda a szüzességét...

A szexuális kapcsolatok eddig nem játszottak szerepet az életében. Édesanyja példája, aki többször is újraraházasodott, elég elrettentő volt. Nem akarta, hogy bármi köze legyen a férfiakhoz és a szexhez. Történt vele valami, amiről soha nem beszélt, de ami mély sebet hagyott a lelkében.

Amikor randevúzott, soha nem akarta, hogy több legyen belőle, mint egy kellemes este, amely legfeljebb futó puszival végződik. Jégkirálynő volt, hideg, büszke, távolságtartó. Ez legalább jobban hangzott, mint a „frigid” és a „traumatizált”. Amikor mások elrontott kapcsolataira gondolt, máris jobb volt szinglinek lenni.

Leo azonban olyan volt, mint a drog, amelytől már egy adag után reménytelenül függővé vált. Ez mindent megmagyarázott: a férfi rabja lett.

Emma a számítógép képernyőjét bámulta. Mintha transzba esett volna, megnyitott egy új, üres dokumentumot. Mindig is az írás volt a menedéke. Már gyerekkorában is gyakran elvonult, és írt. Minden titkát a naplójára bízta. Hangulatától függően hol humoros, hol elgondolkodtató bejegyzéseket írt. Aztán kitépte a lapokat, és elégette őket. Így megszabadult mindattól, ami bántotta.

Tétován rátette az ujjait a billentyűkre. Talán így levezetheti a felgyülemlett dühét. Könnyörtelen, leleplező cikket fog írni Leonardo Raveninóról!

Leo Ravenino világa: Exkluzív betekintés az olasz playboy és milliárdos életébe!

A cím szinte magától íródott. A betűk csak úgy áradtak a keze alól...

Che diamine! Mi a fene...?

Leonardo döbbenetesen bámulta a cikket. Ez nem származhat Emmától!

De ott állt fekete-fehéren a neve, közvetlenül a bugyuta főcím alatt. *Emma Quinn.*

Leo undorodva az asztalra dobta az újságot. Teljesen félreértette azt a nőt.

Újra átfutotta a cikket, és a szavak mérgező nyilakként fúródtak belé. Személyes, intim dolgok, amiket most mindenki elolvashat. A lány úgy ábrázolta őt, mint egy gátlástalan nőcsábászt, egy szörnyeteget, akitől egyetlen nő sincs biztonságban.

A brit színésznő teljesen összetört, amikor Leonardo Ravenino szakított vele...

Már megkérte a lány kezét...

Dél-Franciaországban fejvesztve menekült el a jachtjáról, amikor egy nagyvállalat örökösője nem akarta elfogadni, hogy a kapcsolatuk véget ért...

Az alkalmazottai minden erejükkel azon vannak, hogy távol tartsák tőle az exbarátnőit, akik még a cégnél is üldözik.

Leo ökölbe szorította a kezét. *Hogy merészeli?* Emma nemcsak a magánéletét teregette ki a nyilvánosság előtt. A származásával kapcsolatban is találgatásokba bocsátkozott. Kérdéseket vetett fel a Ravenino hercegi címről, a felbontott eljegyzéséről, valamint hirtelen távozásának okáról is.

Vajon a volt menyasszonya is a playboy áldozata?

Talán menekült a felelősség elől, amelyet Conte di Raveninóként vállalnia kellett volna?

Hogy tévedhetett ennyire a nővel kapcsolatban? Ő, aki mindig azonnal átlátott az embereken!

Hogy tudta Emma Quinn így átverni őt?

És még neki volt lelkiismeret-furdalása, mert elvette a lány szüzességét!

Most már látta, milyen is valójában: könyörtelen opportunist, aki nyilvánvalóan bármit megadna egy szenzációs sztoriért.

De nem jut messzire vele. Senki sem alázhatja meg Leonardo Raveninót, és főleg nem úszhatja meg büntetlenül!

Felvette a telefont, és tárcsázta a *Paladin* számát. Emma elfelejtheti a sztárriporteri karrierjét! Erről gondoskodni fog.

– Te jó ég, micsoda kalamajka! – Don a hajába túrt, és Emma rájött, hogy a helyzet komoly. – Részben én vagyok a hibás. El kellett volna olvasnom a cikket. Leo most téged vett célba. Azt akarja, hogy kilépj.

– Hogy kilépjek? – ismételte meg Emma halkán.

– Pontosan. Vagy azonnal benyújtod a felmondásodat, vagy bepereli a *Paladint*. És őszintén szólva, megvan rá minden oka. – Don az asztalán kiterített újságra mutatott. Emma cikke épp elég terhelő tényt tartalmazott ahhoz, hogy tönkretégye Leo hírnevét.

Emma legszívesebben a föld alá süllyedt volna szégyenében. Ez csak egy szörnyű rémálom lehet! Hamarosan felébred, és rájön, hogy ebből semmi sem igaz.

Amikor kész lett a cikkel, túl gyorsan kattintott a küldés gombra, anélkül hogy átgondolta volna.

Csak amikor Don hajnalban hívta a szerkesztőségbe, akkor tudta meg, hogy rossz cikket küldött tovább. Azt, amelyiknél vitriolba mártotta a tollát, és lerántotta a leplet Leonardo Raveninóról.

Don elborzadt arckifejezése mindent elárult. Ami a karrierjét illeti, azt nyugodtan elfelejtheti...

– Nincs semmi, amit tehetnénk? – suttogta.

A főszerkesztőre nézett, remélve, hogy még nincs minden veszve. De Don arckifejezése félreérthetetlen volt.

– Sajnálom, kicsim. – A férfi megfogta a lány kezét. – Tehetséges vagy, és jó újságíró lenne belőled. De ezt a hibát nem tudjuk eltüntetni. Ravenino azt akarja, hogy fejek hulljanak, a *Paladin*nek pedig bűnbakra van szüksége.

5. FEJEZET

Két hónappal később

Emma felnézett a *Raven Enterprises* központjára. Az impozáns épület Milánó üzleti negyedének közepén állt. Egy csupa üveg, posztmodern fémszerkezet, amely a város fölé magasodott.

Már a látványtól ideges lett. Bejelentés nélkül jött ide, mert különben Leo alkalmazottai egyszerűen kikísérték volna. De ő a szemébe akart nézni, és elmondani neki valami fontosat.

Hirtelen eszébe jutott Vogue Monroe londoni jelenete. Már akkor megsajnálta a nőt. De hozzá képest ő többet veszített.

A forgóajtó megmozdult, és két férfi lépett ki rajta. Olaszul beszéltek, és kezet fogtak.

Emma szívverése majdnem megállt.

A magasabbik férfi megfordult, és ő hirtelen belenézett Leo palaszürke szemébe. Úgy tűnt, a férfi megdöbbsent, amikor meglátta, de igyekezett megőrizni a nyugalmát.

– Miss Quinn!

A neve a férfi ajkán szinte átokként hangzott.

– Leo...

Újra és újra elképzelte ezt a pillanatot. Nem azért jött ide, hogy elássa a csatabárdot. El kell mondania neki, mi történt, nyugodtan és érzelemmentesen.

De mindig könnyebb mondani, mint megtenni.

– Beszélnem kell veled valami fontos dologról – nyögte ki nagy nehezen.

A férfi nagy léptekkel elindult felé.

– És ez olyan fontos, hogy egészen Milánóig jöttél miatta? – Gyanakodva összehúzta a szemét.

– Igen.

– Hát jó.

Beszálltak a liftbe, amely csendben felvitte őket az emeletre. Leo hallgatása olyan volt, mint egy szemrehányás.

– Gyere!

Üvegfalú irodába vezette, ahonnan lélegzetelállító panoráma nyílt Milánóra. Emma követte az íróasztalhoz. Leo kihúzott neki egy széket, majd helyet foglalt az íróasztal mögött.

– Mondd el, amit akarsz.

A férfi kemény hangja elbizonytalanította Emmát. De hát mire számított?

– A cikk, amit írtam... Sajnálom.

Nem ezt akarta mondani. Úgy érezte, mintha évek teltek volna el az ostoba hiba óta, nem csak néhány hónap. De most, hogy szemtől szembe került Leóval, úgy érezte, bocsánatot kell kérnie tőle. Meg kell tennie, mielőtt az, amit be fog vallani neki, minden mást elfeledtet.

– Csak azért jöttél ide, hogy ezt elmondd? – A férfi megvetően felhorkant. – Megspórolhattad volna magadnak az utat.

Emma halkán, de most már határozottan beszélt:

– Hibát követtem el, Leo. Ezt a cikket soha nem akartam megjelentetni.

– Ó, nem? – A férfi hangja csöpögött a szarkazmustól. – Akkor hogy került bele az újságba?

– Úgy, hogy rossz dokumentumot küldtem el a szerkesztőmnek.

– Hazudtál nekem, Emma. Mocskos kis leleplezést akartál írni rólam, kezdettől fogva.

– Nem, tényleg nem így volt! – Emma előrehajolt. – Ezt a szöveget csak magamnak írtam. Össze voltam zavarodva. Meg akartam érteni, mi történt köztünk.

– Azt várod, hogy ezt el is higgyem?

– Ez az igazság, Leo – válaszolta a lány halkán.

– Ez nem változtat azon a tényen, hogy megírtad ezt a mesét, és most az egész világ elhiszi.

Emma összerezzen. A férfinak igaza volt.

– A *Paladin* kiadott egy cáfolatot.

Leo elutasító mozdulatot tett a kezével.

– Mondd, megérte?

– Természetesen nem. – Emma elpirult. – Elvesztettem a munkámat, erről gondoskodtál.

– És ez meglep?

Nem, nem igazán. Hiszen megbocsáthatatlan hibát követett el.

– Szerencséd van, hogy nem perellek be rágalmazásért.

Leo egy pillanatra elgondolkodott, miközben a töltőtollával játszadozott.

– Ha ez minden, akkor azt hiszem, véget is ért a beszélgetésünk.

– Nem. – Emmatestem megfeszült. Bárcsak ilyen egyszerű lenne! – Van még egymegbeszélhivalónk.

– Hallgatlak.

A másodpercek kész örökkévalósággá váltak. Emma mély lélegzetet vett.

– Terhes vagyok. – Végre kimondta! – Gyereket várok.

Leo arca maszkká merevedett.

– Gondoltam, tudnod kell...

A férfi olyan hirtelen állt fel, hogy az irodai szék elgurult. Hátat fordított neki, az ablakhoz ment, és kifelé bámult. A testtartása feszült volt, szinte fenyegető.

– Miért mondd ezt nekem?

– Mert a *te* gyereked, Leonardo.

A férfi lassan megfordult, és némán nézett rá. Emma azonban nem hagyta magát megfélemlíteni.

– Miért kellene hinnem neked? Amióta találkoztunk, mindig hazudtál nekem.

– Hibát követtem el, és bocsánatot kértem érte. – Emma a tenyerébe vájta a körmeit. – De hidd el, semmi kétség. Te vagy az apja.

– Hogy lehetsz ebben olyan biztos?

Nyugi, Emma!

– Mert csak veled szexeltem. – Lassan és megfontoltan beszélt, próbálta összeszedni az önuralmát.

Leo kényszerítette magát, hogy nagy levegőt vegyen, és próbálta rendezni a gondolatait. *Emma terhes.* Hogyan lehetséges ez? Minden aktusnál óvszert használt, nem?

Habár nem volt olyan biztos benne. Telhetetlen volt azon az éjszakán, és a lány, amilyen édes és naiv volt, átadta magát neki. Újra és újra. Minden egyes alkalommal, amikor elévezett, Leo számára maga volt a mennyország. Az, hogy birtokba veheti a készséges lányt, felébresztette az ősi ösztöneit.

Micsoda iróniája a sorsnak! Miközben őt másnap büntudat emésztette, Emma a hátába dőfte a törét. Talán nem volt szándékos a cikk közzététele. De ennek már semmi jelentősége. Legalább már tudja, mit gondol róla a lány. Ez hasznos lehet a jövőbeni tárgyalások során.

Leo ismét leült. Nem szabad semmit sem elsietnie. Ki tudná megmondani, hogy Emma tényleg terhes-e?

Nem bízott benne. Talán pénzt akar?

És még ha igaz is lenne, lehet, hogy a gyerek nem az övé. Az elmúlt hetekben Emma Quinn-nek elég ideje volt arra, hogy lefeküdjön valaki mással, majd azt állítsa, hogy az ő gyereket várja.

Vajon képes lenne-e Emma ilyen szörnyű csalásra?

Lehetséges...

Úgy tűnt, hogy a történelem megismétli önmagát. Leonardo maga is házasságon kívüli viszonyból született. Az édesanyja titokban tartotta a férje, Alberto előtt a valódi apa kilétét, hogy ne veszélyeztesse a pozícióját.

Leo nem hagyhatta, hogy Emma ugyanígy becsapja őt.

– Apasági tesztet akarok. Honnan tudhatnám, hogy tényleg terhes vagy-e? Talán most is hazudsz.

Emma döbbenet nézett rá.

– Ugyan miért tennék ilyet?

Leónak el kellett ismernie, hogy a lány őszintén meglepettnek tűnt. Hihetetlenül vonzó volt.